

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

—I ara! si aquests papers són els de la comèdia de sempre!

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X

Director: Doctor J. RIU Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
Diumenges, de 10 a 1 NOU DE LA RAMBLA, 18

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

TEATRE COMIC

(PALAU DE LA REVISTA)

Companyia de Josep L. Campua i Josep Santpere

¡EXIT! ¡EXIT!

Mujeres de fuego

PER TOTA LA COMPANYIA

GRANS LIQUIDACIONS I REBAIXES DE PREUS

Casa BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA SISTEMA NORD-AMERICA

Amb ocasió de formidables compres amb baixes de preus, li permeten oferir-vos aquesta temporada grans avantatges amb TRAJOS I ABRICS.

Els nostres aparadors són els més grans i més ben presentats de tot Barcelona d'indumentària masculina, i vos donaran reflexe exacte de la moda per escollir la elegància que més vos convingui.

Amb la CASA BASTIDA no hi poden res els seus competidors. Es la única casa que cada any veu augmentada la seva clientela i la xifra de negoci des de la seva fundació, gràcies a adoptar els gustos més moderns als sorprenents preus següents:

- 100.000 Trajos de 20 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 70 pessetes
- 100.000 Abrics de 25 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 75 »
- 100.000 Pantalons de 5 a 10 ptes. i classe més superior de 12 a 20 »
- 100.000 Impermeables Plumes, Trinxeres i Xecos des de 15 pessetes

SECCIO A MIDA

Tenim una secció que ens permet en cas de qualsevol compromís que necessiteu un trajo de carrer, dol o etiqueta escollint-lo al matí, el podreu tenir llest a la tarda.

Trajos i Abrics a la mida des de 60 ptes. i amb classe superior des de 85 ptes. - Trajos etiqueta a mida, Fraks, Xaqués i Smokings desde 100 pessetes. - Trajos i Abrics de nen a mida, totes formes des de 30 pessetes

Obsequem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi altres presents a proporció amb l'import de la compra

SECCIO DE CAMISERIA I GENERES DE PUNT

- 100.000 Camises confeccionades a 4, 5, 6, 7 i 8 ptes. molt superiors. - 100.000 Pijàmes confeccionats des de 6 ptes. i Bates des de 15 pessetes.
- 100.000 Mitjons fantasia i camisetes des de 1pta.

NOTA: Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure i a l'aju tant 0'50 ptes. en segells, rebran figurins, mostres un sistema especial per a prendres les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA:
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pesseïes
ESTRANGER: trimestre 5 Pesseïes

GLOSSARI

Innocents de tot l'any

Una de les coses més innocents d'aquest món és la de contar i escoltar rondalles. I no parlem de treure'ls punta, car això ja és malícia i valdria tant com ficar-se en les creences i imaginació de les persones.

Com que una innocència n'arrossega un altra, com passa amb les cireres, — i no al.ludim ningú —, que quan un hom n'agafa una en segueixen a grapats, vam ésser l'altra setmana tan innocents de voler explicar un conte sense comptar amb la intromissió insospitada d'un estripacontes que ens va deixar en una situació no gaire galdosa, com la d'aquell aficionat a fer jocs de mans que després d'haver aixafat al morter els rellotges que li havien deixat uns voluntaris, no es va recordar de com acabava el joc per tal de tornar intactes a llurs propietaris els escrits emmanlevats.

Nosaltres ja sabíem — en tenim una experiència més llarga que la llengua suau i emollient de certs endegadors —, que hi ha anys que un hom no pot dir les coses pel seu

nom; però, caram!, no podíem arribar a creure que fos pecat parlar de certes semblances o diferències entre melons i carbasses. Posats en aquesta tessitura, qualsevol s'atreveix a fer esment — sense sortir-nos del regne vegetal —, de bledes i pastanagues, per exemple, sense que els malpensats no hi vegin certes malèvoles al.lusions de caire personal.

No ens restarà més remei, mentre el vent no bufi en un altre quadrant o no hi hagi permís especial de l'autoritat eclesiàstica, que resignar-nos a navegar, com unes pepes de Grau-Sala, en la flonjor d'uns llimbs més ensopits que un campionat d'escaçs, i que perdonin els aficionats.

Hi ha qui diu que la innocència és el pòrtic de la virtut. Es també l'estat de gràcia dels eters badocs. La diada dels innocents ve, cronològicament, després de l'ensarronada de la rifa i de la fartanera de Nadal i frega gairebé amb l'obligada aparició anual de l'home dels nasos.

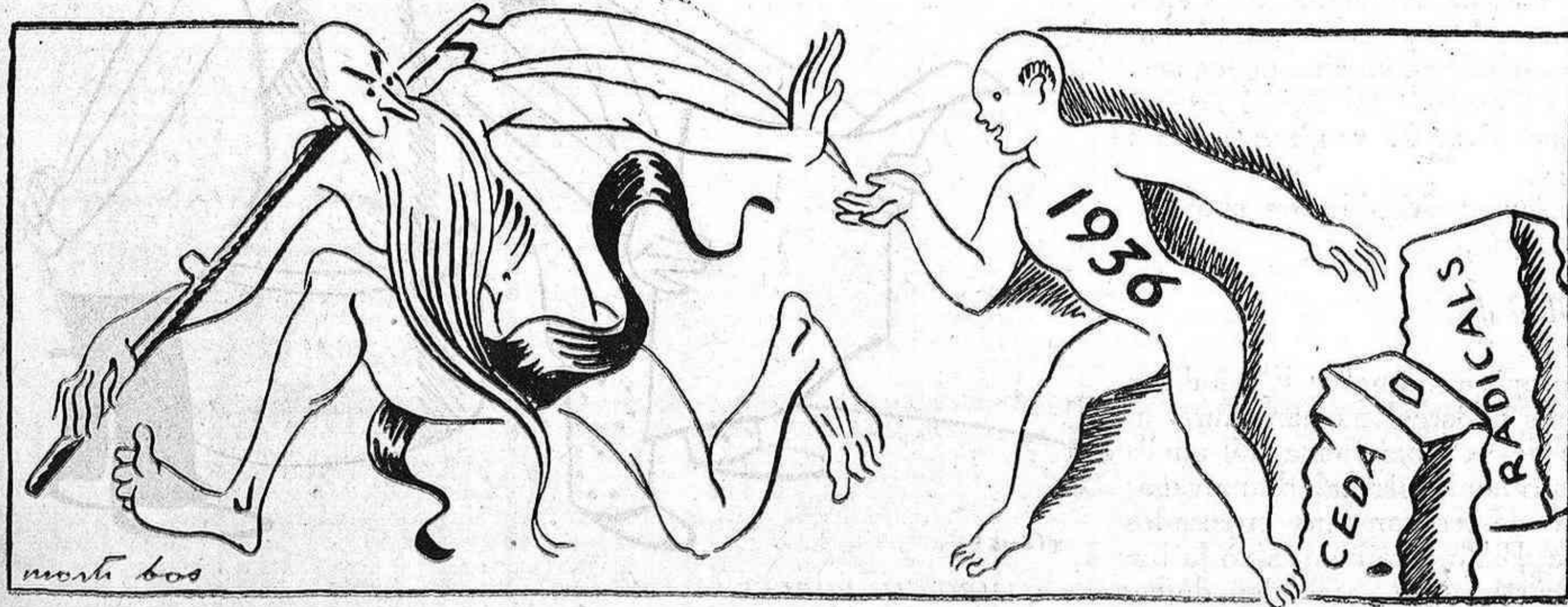
Però és que sempre, fatalment,

fem els Innocents el 28 de desembre de cada any? ¿No els vam celebrar, en certa anyada, xirois i satisfets, un 14 d'Abril, un 10 d'agost i entre l'una i l'altra data, en manta manifestació i rebuda triomfal, en l'idíllic pasturatge per la vall de Núria i després en la crèdula fermaça en les paraules cavalleroses dels homes i en la solemnitat dels pactes?

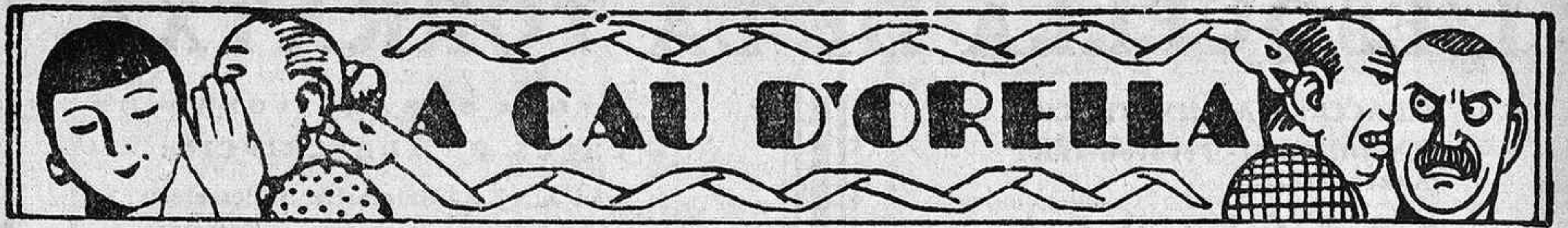
Hi ha albatz de dues menes, en els quals el blanc té un simbolisme distint. En els infants, és innocència; en els grans, és ximpleria.

I ja que algú ens pren per rics, aprenguem dels animals a no ensopegar dos cops en una mateixa pedra, a guiar-nos per l'ombra de les orelles i a no donar amb les potes de darrera un pas que no hagin assegurat les de davant. Suposem que no hi haurà ja qui vulgui veure en les nostres paraules una al.lusió irrespectuosa a terceres persones, car resta ben vist i palpat que ens posem en primer pla i a punt d'engegar guitzes. Tot, menys passar per innocents.

PANICAL

—Ep! I aquests trastots, que no se'ls enduu?

Anem pujant

Ja no tenim el senyor Viladot. Ara tenim Escales. Pressentim que pujarem.

Aigües, aigües

El senyor Pic i Pon pensa anar-se'n a prendre les aigües. Li aconsellem Manacor. Aquelles aigües són riques en piritita de plata.

Coloms ciutadans

Barcelona és la ciutat de més coloms. (Comte, linotipista). Havem dit «coloms», i d'això n'estem segurs.

També n'estem que si l'Ajuntament fos viu, els simpàtics ocells constituïrien un negoci.

Del que no estem tan segurs és de si realment es fa aquest negoci.

Testos i olles

L'Ajuntament imposa penyora de deu pessetes per cada test col·locat als balcons que donen a la via pública. Això està molt bé.

Nosaltres, per cada olla que hi ha a l'Ajuntament, només cobrariem dos ralets, i estem regurs que fariem més bona recaptació.

Santa Rambla, la màrtir

La Rambla ja no és la Rambla, és, més aviat, el mercat de Calaf. Hi venen de tot; anelles per als paraigües, joguines, cartes, lligacames, llapis, llibretes, sabates i sospitem que aviat hi vendran porcs i vedelles.

I el senyor Alcalde tan simpàtic com sempre.

L'anell al dit

A propòsit d'anells. Els italians residents a Barcelona han lliurat al cònsol del seu país, cinc mil anells de matrimoni, per tal d'apaivagar l'efecte de les sancions imposades a Itàlia. Pintorescament, això fa bonic. Pràcticament, amb deu drets cada u, haurien quedat millor.

Pobres despulles

A aquestes hores, del pobret *pavo republicano* ja no en deuen quedar ni els ossos. R. I. P. que deia Pitàgoras.

Renovar-se a morir

Renovar-se o morir ha estat el lema que han adoptat els radicals del R. C. R. del passeig de Gràcia.

No cal remarcar que el lema és valent, però si han de renovar el partit, allò més escaient serà fer-ne un de nou, que es podria titular «L'esquadreta Disperatta».

Honors pòstumes

Enric Tubau, cronista del Ciero, dedica planes senceres a la vida del teatre barceloní.

Amic Tubau: Deixeu en pau els morts.

Paga que pagaràs

Barcelona és la ciutat «pagana» per excel·lència. Per si no en tingués

prou amb el segell de l'Exposició, ara té (encara que voluntari) el segell pro infància, el Nadal del pobre, les «urnes funeràries» de la plaça de Catalunya, contra la mortalitat infantil, i esperem que, a no trigar, tindrem el segell per a comprar la medalla del sofriment del senyor Conseller de Beneficència.

Entre reixes

Si aneu a la Model a visitar algun pres, o bé com a simple observador, sortireu d'allí amb una impressió depriment. Us faran més pena els visitants que els visitats. I comprendreu certes actituds...

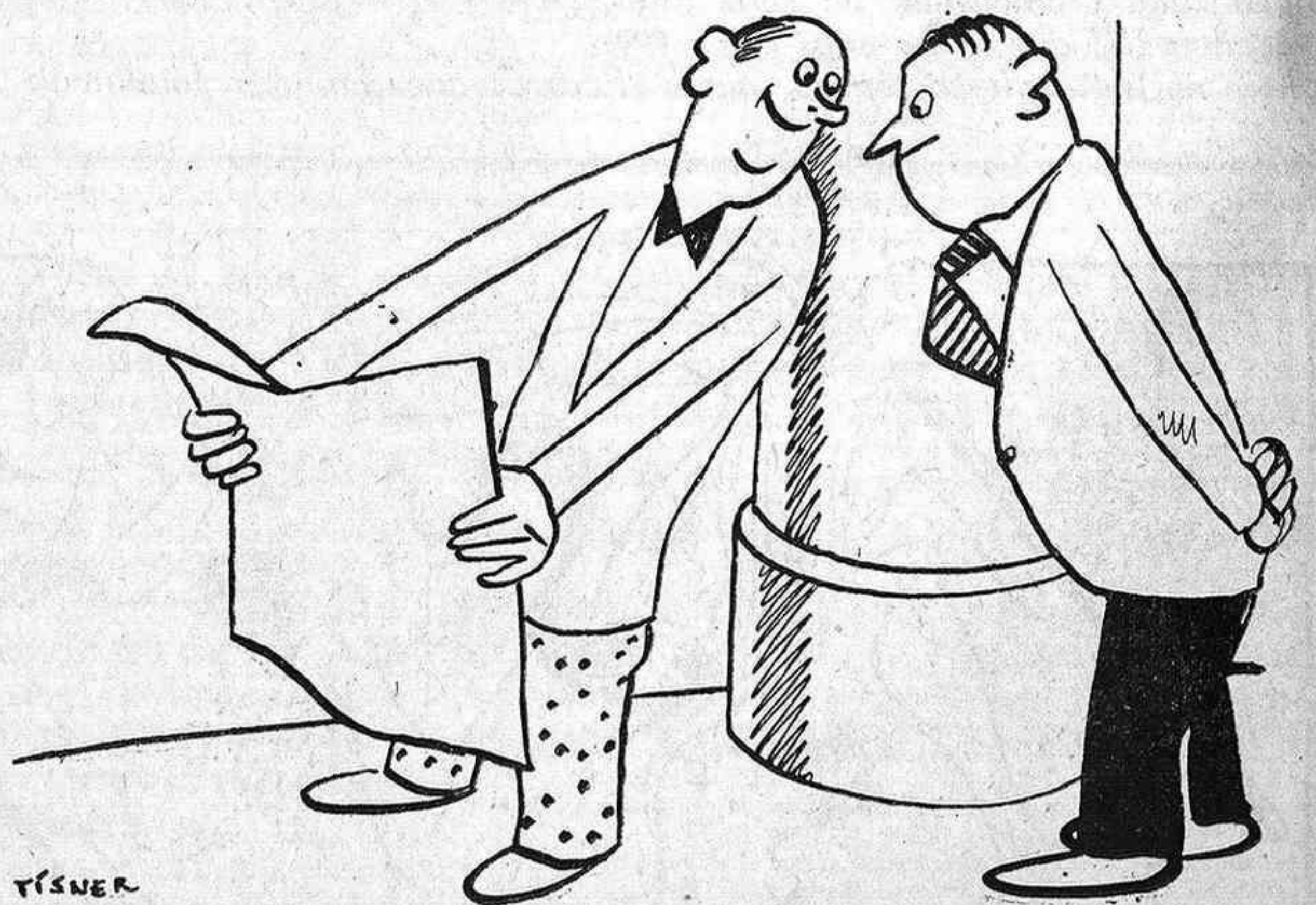
Rareses

Havem vist un senyor amb copal·ta, faixa catalana, bastó de borles i botins. L'havem pres per boig, però tot seriós ens ha dit:

Vaig fent l'ullet!

Un raid passat de moda

L'atrancament del milió i mig ja està liquidat. S'han retrobat 1.700.000 i escaig de pessetes. La resta ha fu-

TÍSNER

CAMBO-GIL ROBLES

—Per una sola vegada, estic d'acord amb Gil Robles!

git i un dels atracadors també. És clar, precisament el qui s'ha venut els altres.

Passada la digestió

Passat Nadal, cal remarcar que la ciutat que estatja menys embriacs és Barcelona. Aquí es regeneren fins els no catalans. Això és un Sanatori espanyol.

Al mercat de St. Antoni

Al senyor Calero, el tenim catat, i la cosa s'ho val.

No fa gaire, amb motiu de la festivitat del dia al mercat de Sant Antoni, fou hissada la bandera catalana i la bandera nacional.

Suposem que, per distracció, la catalana va passar a ocupar el lloc de l'altra.

En assabentar-se'n el senyor Calero, l'empleat fou sancionat no sabem com.

I preguntem. La catalanitat del senyor Calero on resideix?

Al costat de l'una o de l'altra.

La Caritat ben entesa

Jaumar de Bofarull, l'ex-alcalde ha deixat a profit dels pobres el fons destinats a les despeses de representació com a alcalde.

El senyor Bofarull ens ha trencat el cor, ens l'ha desfet, i ensems ha desfet la riera en la qual viu, l'ha feta asfaltar, hi ha fet posar fanals, i ha restaurat la seva vivenda.

Els diners no volem pas pensar d'on han sortit. Fóra malpensar suposar que han sortit de la Casa gran. Però nosaltres n'estem segurs.

(Música de Doña Mariquita)

Cuando cada semana
vamos a censurar
con las galeradas
(que hay un montón)
nuestros redactores
dicen suplicantes :

—Señores censores, tengan compa-
[sion !

Y cuando el mozo vuelve
de go-ber-na-ción,
nos enseña las pruebas
que nos dan terror.
Y todos cantamos,
puestos de rodillas,
doña Censurita, tenga compasión !
Es un caso dramático
nuestra situación.

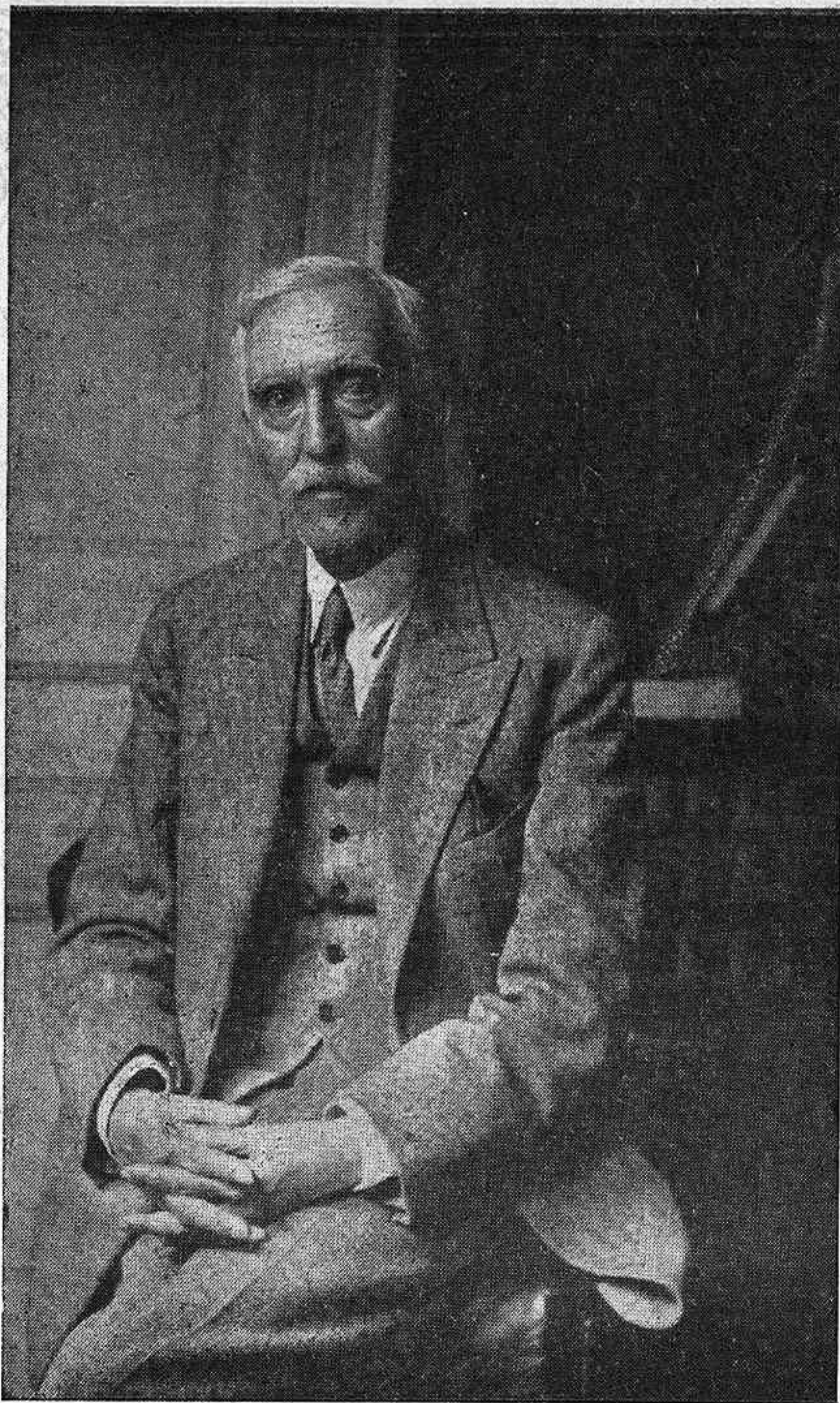
Censurita, Censurita, doña Censuri-
[ta,
doña Censurita, no nos dé el tostón !

L'Esquella de la Torratxa

**desitja als seus
lectors, subscrip-
tors i correspon-
sals un bon any**

1 9 3 6

Francesc Macià i Lluçà

Aquesta setmana s'han acomplert dos anys de la mort del qui fou, i és encara, en el cor de tots els catalans el Primer President de Catalunya.

L'Esquella no pot ometre el record dolorós que ens va deixar la seva mort, tant per les seves virtuts personals com per la seva pulcritud política i catalaníssima que imprimí en tots els seus actes.

El poble ha honorat i idolatrat el seu record.

Ningú com ell per conduir els destins de Catalunya a fites de redempció i alliberament. Ningú com ell, tampoc, per a polsar amb tacte patriòtic l'esperit dels catalans, els quals veien en ell encarnades totes les aspiracions i anhels netament catalanistes.

Li deien l'Avi, perquè efectivament ho era de tots els catalans.

Ell fou el primer que ensenyà els seus néts, a nosaltres, a situar-nos a la bretxa del perill, predicant amb l'exemple.

Ell fou el qui sabé infiltrar en la sang dels joves la set de justícia, a aquesta jove generació que després havia de donar tants bon fruits per a la causa de la terra.

Descansi en pau l'avi Francesc Macià. D'entre els qui queden algú hi haurà que sabrà aixecar la testa noble, com ell ho feia entre la munió de gent que li demanava, i retrobarem novament les llibertats de Catalunya, de la terra a la qual va dedicar la vida, aquella vida que, tot just ha fet ara dos anys, davallava al sepulcre amortallat en la bandera per a la qual havia sacrificat tota una vida d'inquietuds, de frisança, persecucions, i, per fi, victòries.

ELS NOSTRES ARTISTES

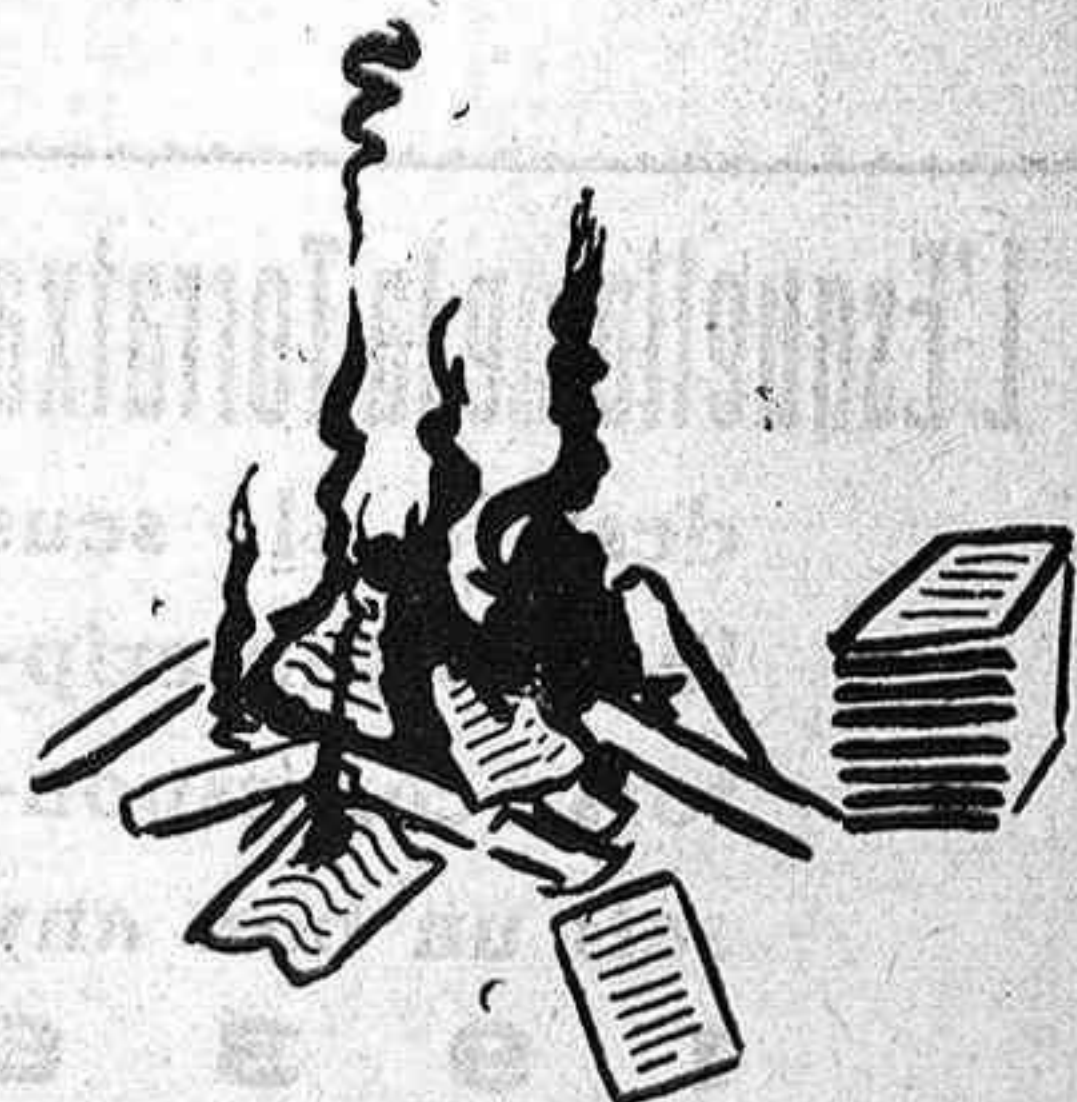
Pius Daví i Maria Vila

Aquesta simpàtica parella no ha de tardar gaires dies a presentar-se novament davant del públic de Barcelona que tanta estima els té.

Com tot artista que ha cobejat un primer lloc a l'escena catalana han tingut dies de feblesa, diguem-ne artística, i han cregut, en veure el pati de seients amb poc públic, que el que era fonda crisi del teatre català, era potser indiferència de la nostra gent envers ells. I llavors giraren l'esguard a Madrid... No els ho critiquem. Tothom és lliure de cercar un marc adequat a les seves aspiracions.

Ara, si en el que fa esment a autors, a formació de companyia i a interpretació estant encertats, veuran que el públic de Barcelona ni ha deixat d'estimar-los, ni és ingrát.

Pensin que per damunt de tot el públic és el jutge suprem. A ell es deuen. A ell s'han de lliurar sense capelletes, sense arribistes, sense satèl·lits.

Galeria d'espanyols il·lustres

D. Alejandro Lerroux García

Va néixer a Màlaga, com ho evidencien les panes que llueix al cap del nas. Fills de modestos obres, li va néixer la vocació política, es pot dir que així que li va néixer la vocació dels diners. De verb fecund, paraula càlida i gest amarat de sobrietat, fa anar les mans i amb particular els dits que meravella.

De jove, encara venia diaris. D'ençà de llavors fou considerat com a intel·ligent i activíssim periodista.

Va fundar, per a ell solet, un diari que es deia *El Progreso* i que no va progressar gaire.

Més tardet, com a mostra de la seva sobrietat i poca gana, amb un llonguet a la faixa i una arengada dins el barret va venir a Barcelona on les llavors del seu ideal trobaren terreny adobat, per la resta dels catalans.

Gràcies a ell, Barcelona visqué una setmana que no oblidarà fàcilment. Maura era al poder i Maura le'n va fer fugir.

Un fill d'aquell Maura, per poc no le'n fa fugir, ara, també.

De llavors, la seva carrera segueix en ruta ascendent fins a esfumar-se en els llimbs de la celebritat.

Hombre pulcre abans que tot es canviava de camisa tot sovint.

Fou governant després d'un silenci imponent que va durar tres anys almenys. En la guerra parlamentària un casc d'*straperlo* el va ferir greument.

Recordem el seu darrer discurs, al palau de les arts decoratives de l'ex-

posició el qual resultà insuficient per a encabir els plats del menú. «*Soy viejo. Ya lo sé —va dir—. Pero no quiero que me lo digan.*»

De l'emoció, els començals sortiren amb el nas vermell de tan plorar.

Alejandro Lerroux, és avui la encarnació viva de l'arqueologia prehistòrica que s'alça com una piràmide imbatible a l'acció dels temps. Això sí, vell, no ho és, és un jove *bárbaro*, confitat.

Diccionari de "L'Esquella"

TREN. — Un vagó que n'empeny tres més i una màquina que es deixa empentar al davant.

ESTACIO. — Una casa amb paraigües de vidre perquè no es mulli un senyor amb barba i gorra.

TRAMVIA. — Vehicle, en dies de vaga, per a guàrdies d'assalt i soldats.

PARAIGÜES. — Un bastó amb faldilles.

GORRA. — El sandwich que paga un altre.

CINEMA. — Acadèmia de sords i muts.

SABATES. — Artefacte de pell ideat pels callistes.

RADICAL. — Personificació de la cleptomània.

CIVILITZACIO. — Es un artefacte de guerra utilíssim per a conquerir colònies.

MACARRO. — Es un fideu endollat.

ENDOLL. — Vegeu **RADICAL**.

GAT. — Coixí de puces ambulat.

GOS. — Animal que lladra a l'amo.

BOMBA. — Discurs accidentat.

PESSETA. — Moneda indivisible i invisible.

ORDRE. — Esquenes trencades.

MOLL. — Peix de la coqueteria.

MIRALL. — Finestra dels anys.

BIGOTI. — Croissant de pèl.

AVIO. — Xerrac amb ales i cua.

PLOM. — Producte per a abaratir el pa.

TOMATEC. — Paraula parlamentària.

OLLA. — Gresol on es fonen els jornals.

CONGRES. — Una casa feta de parets que no es poden enrojolar.

GOT. — Una mica d'aire voltat de vidre.

TINTER. — La mina dels ximpls i la desgràcia dels intel·ligents.

PLAT. — Artefacte que de vegades conté vianda.

VAIXELL. — Una sabata que treu fum.

INSPIRACIO. — Atròfia del cervell.

CARNISSERA. — El tall més bonic de la parada.

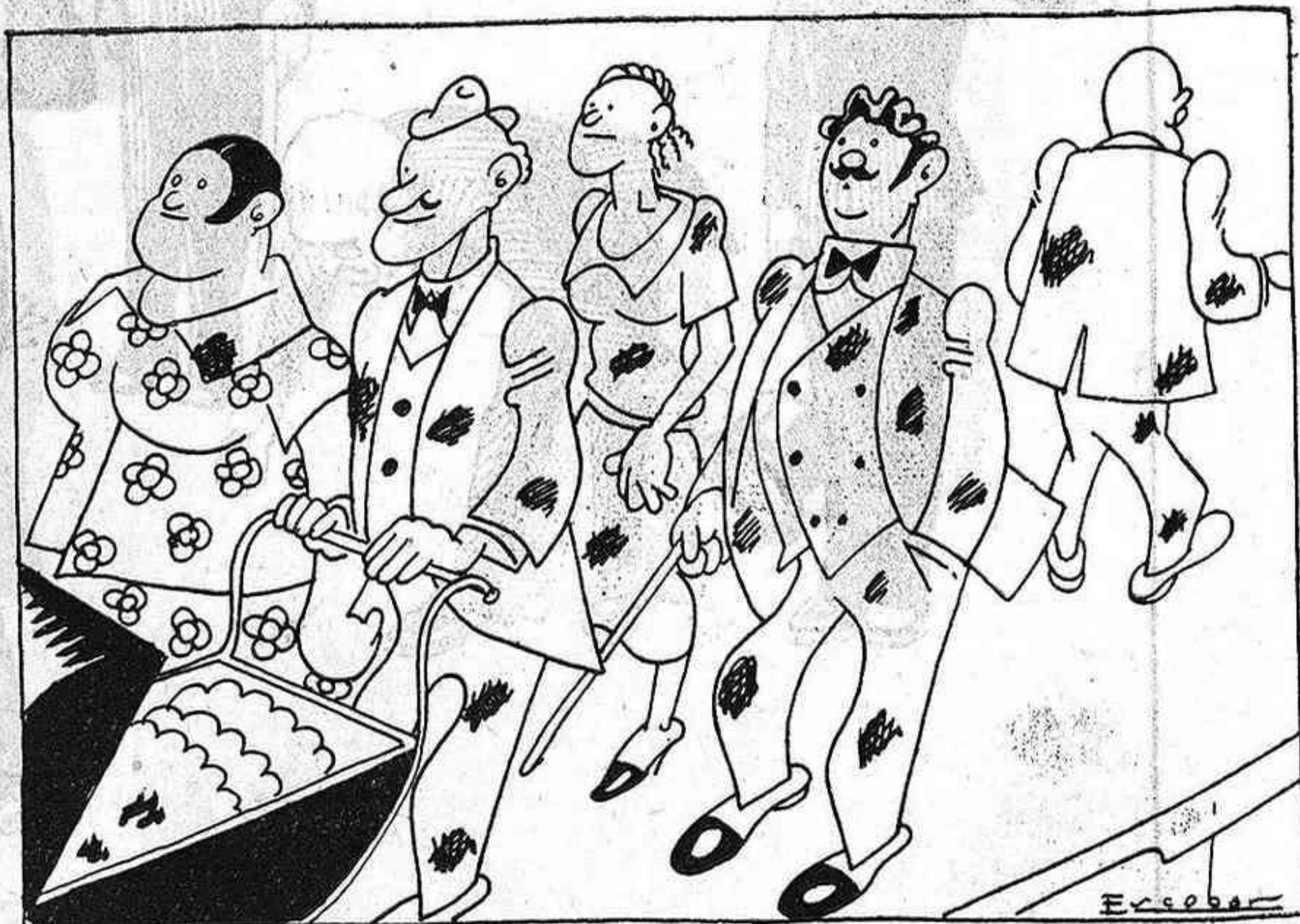
PARADA. — La qui no camina.

DONA. — La carcanada de l'home. Abans era la costella.

GANIVET. — La Censura domèstica.

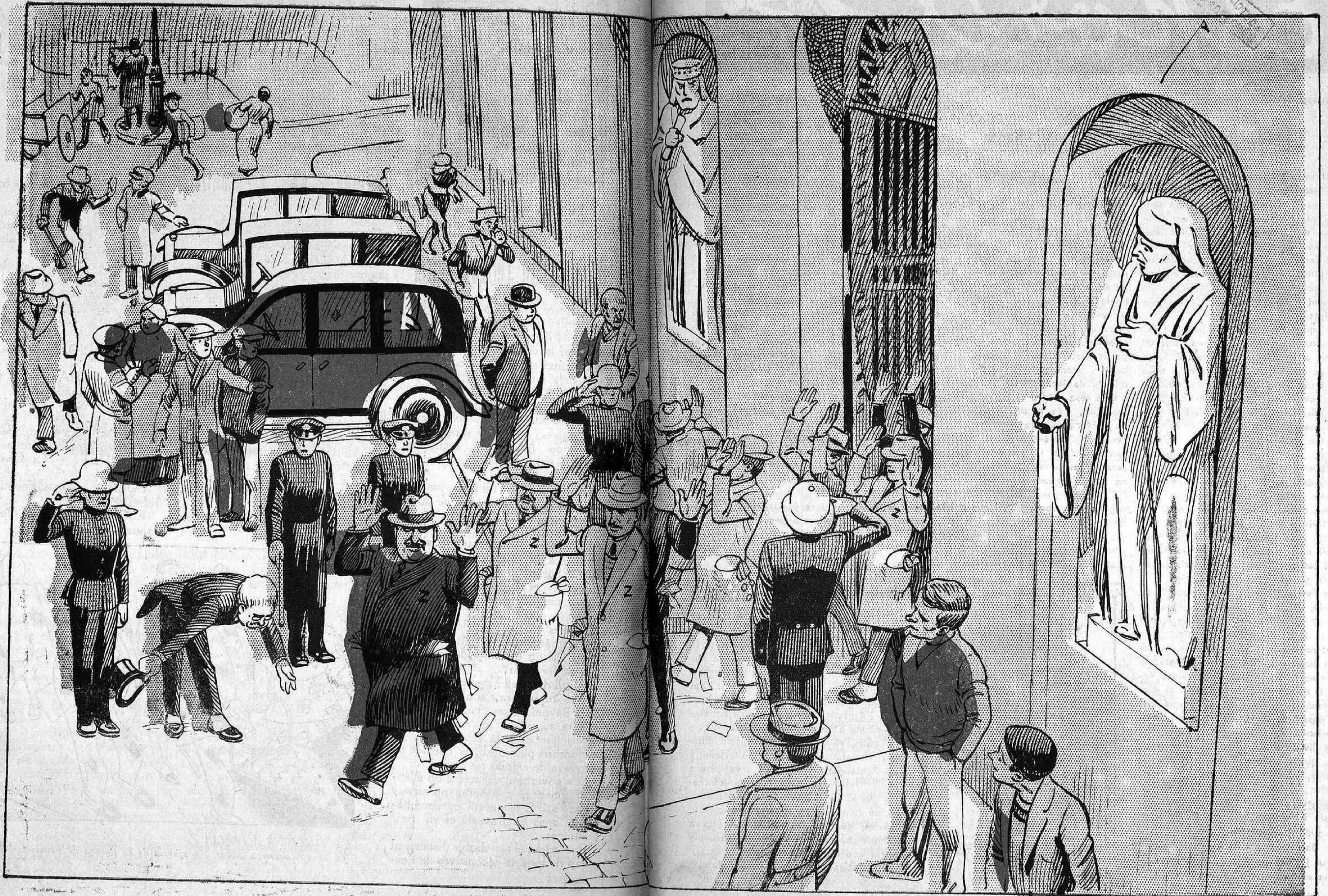
PORRO. — Un nas contínuament refredat.

ESCOMBRA. — La ploma d'escriure de certs escriptors.

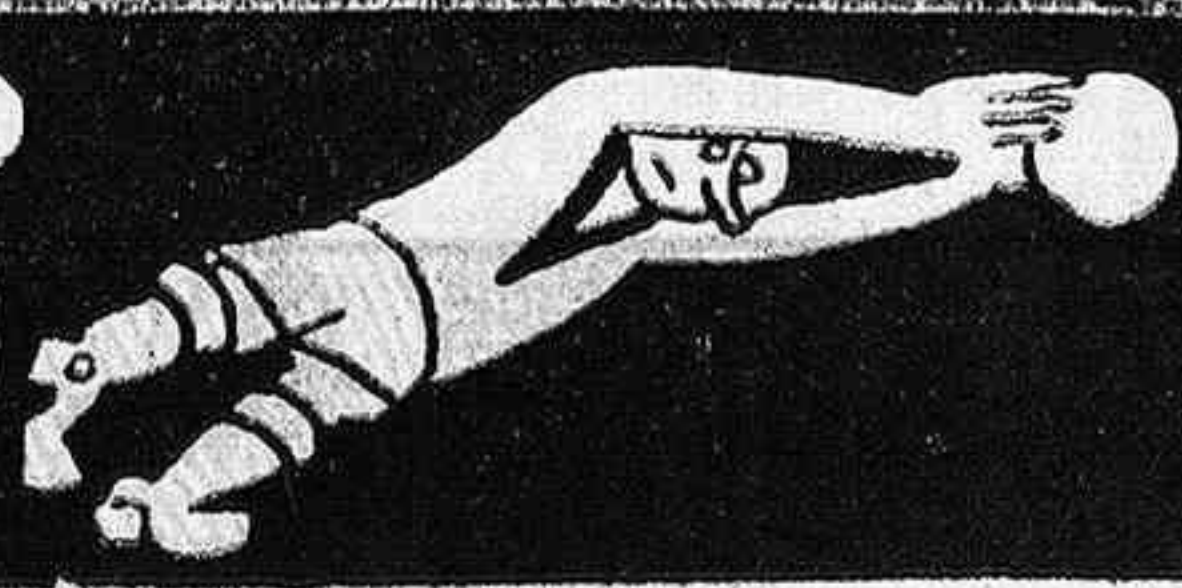
LES SANCTIONS A ITALIA

Ja es comencen a notar els efectes de la manca de benzina.

DIEN QUE SE'N VANRO ELS EN TREUEN

Esports

Cronòmetre

La desfeta del Barcelona davant del Madrid

Després del nostre article de la setmana passada i del que va ocórrer, el diumenge, al camp de les Corts, era obligatori que avui diguéssim quelcom de la desfeta del Barcelona davant del Madrid. No hi ha atenuants per assuaujar el pes de la veritat i cal que confessem sense embuts que ens hem equivocats; que l'equip del Barcelona ens ha enganyat a tots, respecte les seves possibilitats.

Un equip a l'alçada de l'història del Barcelona ha d'estar en condicions de vèncer a casa seva un Madrid i un Atlètic de Bilbao. Tot el que no sigui aconseguir això, és el fracàs absolut.

Ens expliquem el que va ocórrer a Santander i que l'Espanyol, després d'un campionat de Catalunya en el qual el Barcelona havia conquerit amb facilitat el títol, guanyés l'equip campió jugant el primer encontre de Lliga.

Algú deia, veient el partit de diumenge, que a la davantera mancava Fernández, cosa que no havien notat el dia de l'Oviedo perquè es va guanyar. Els qui tal cosa deien, ens feien somriure perquè no recordaven que, amb Fernández i tot, el Barcelona no havia pogut vèncer un Ràcing de Santander.

¿Es Fernández qui hi mancava? ¿Es en Barceló, l'interior, que el Barcelona necessita? ¿Es que l'entrenador no sap el que fa i que fracassa?

No: rodonament, absolutament, no. Ni l'una cosa ni l'altra. Es que el Madrid és un equip de Lliga i al Barcelona encara li manca arribar-hi; és que el conjunt madrileny juguen homes que tots han passat de la vintena d'anys i tenen experiència de les competicions de Primera divisió de Lliga no són la mateixa cosa, que un vulgar campionat de Catalunya, i que el Barcelona encara s'ha de «fer equip» jugant aquestes competicions, encara que hi juguin homes com Zabalo i Vantolrà que són de la fusta dels jugadors bregats.

El Barcelona amb un Areso inseguir perquè juga en un lloc que no és el seu, i no ha aconseguit encara adaptar-se, amb

un Bardina que per fort i dur que sigui ha passat d'un Júpiter a un Barcelona, sense haver jugat partits de la categoria d'un Madrid-Barcelona; amb un Raich, un Balmanya, un Barceló i un Escolà, poc fets encara i que no seran jugadors de campionat nacional fins que hagin jugat un parell de temporades i hagin fet els vint anys jugant partits de Lliga, havia de perdre davant d'un Madrid, si les coses prenen, de bon principi, el caire que van prendre el diumenge; si el Madrid disposat a treure's l'espina del partit perdut amb el Ràcing, sortia al camp i aconseguia fer un gol als pocs minuts de joc.

Una cosa manca al Barcelona, en primer lloc, i és la moral necessària per no deixar-se abatere pel curs dels esdeveniments, si aquests prenen un caire contrari. Amb la moral desfeta, sense coratge per a reaccionar amb valentia, no és fàcil guanyar partits difícils.

S'ha dit massa que el Barcelona té enguany, un bon equip, i que aniria endavant en el campionat de Lliga; s'ha dit tant, que potser aquests minyons joves han perdut la confiança en ells mateixos, arrel de la desfeta de San-

tander, que ha estat possible que fessin el tristíssim i lamentable paper que van fer diumenge davant del Madrid.

S'imposa la reacció. Quan sigui possible arrencar l'equip complet amb Munllloch, jugui o no jugui Fernández d'interior esquerre, potser reaccionaran de partit en partit i els veurem refer-se.

Ara, cal esperar aquesta reacció.

* * *

La nota extraordinària de la competició de Lliga l'han donada per ara el Ràcing de Santander i l'Hèrcules. Més encara aquest darrer que ha pujat enguany a primera categoria.

Rosalenc, Salas, Morera i Orriols són el secret de les gestes de l'equip d'Alacant. Jugadors de coratge inestroncable que el mateix juguen guanyant que perdent, fan possibles aquests resultats honorables.

La Lliga, enguany, donarà moltes sorpreses. El Madrid ha guanyat amplament un Barcelona que es batia ell mateix amb els propis desencerts. Potser el veurem perdre, en canvi, amb equips de coratge com l'Hèrcules i l'Ossassuna, exactament com va fer davant del Ràcing.

Al futbol sols es pot triomfar per inspiració i serenitat o per coratge.

AQUELL

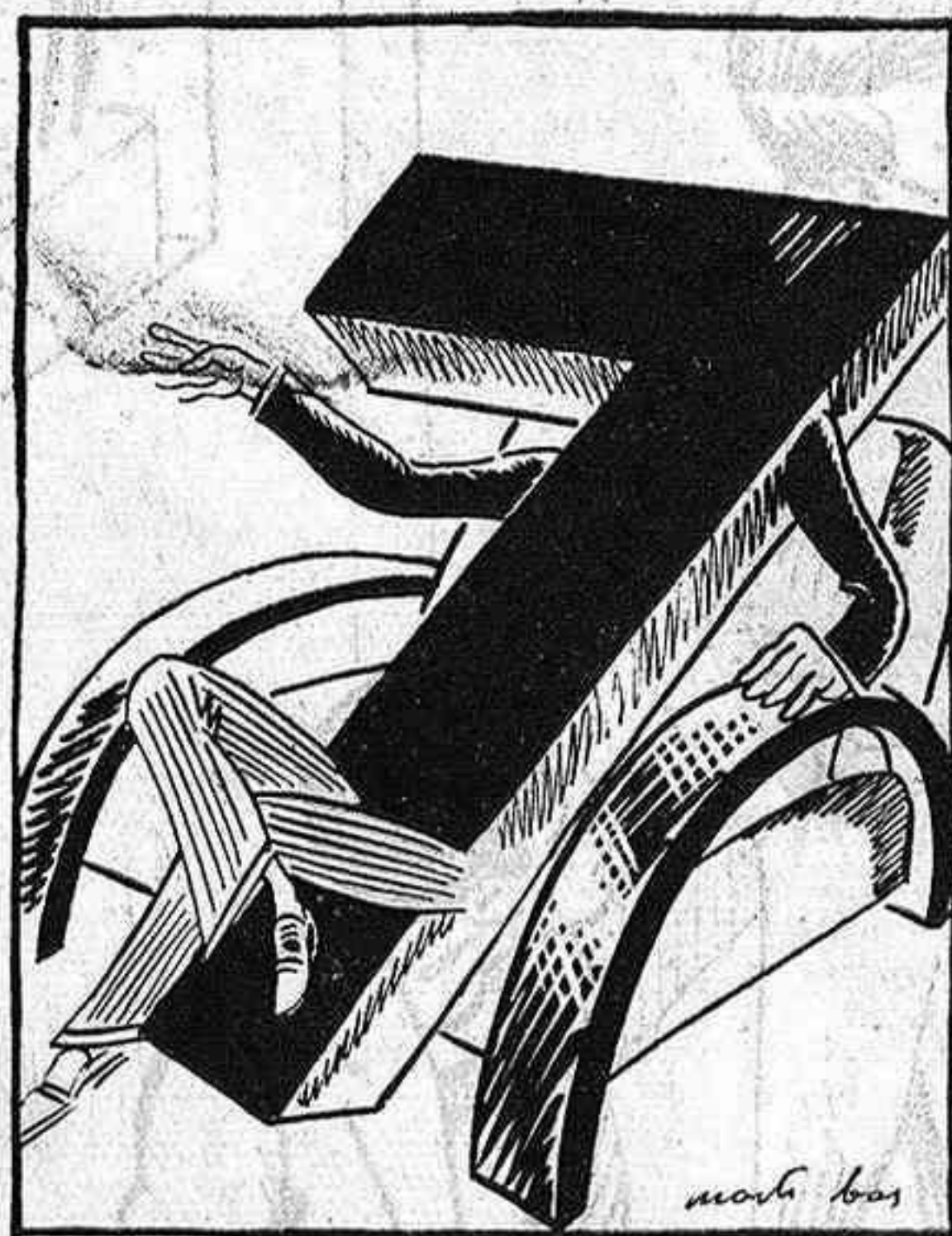
Altaveu indiscret

Pronòstic de futbol

Un excés d'optimisme ens féu creure que el Barcelona podia guanyar el Madrid, però el Madrid ens ha fet caure la bena dels ulls. Els pronòstics de la setmana passada no ens han fet quedar malament del tot amb alguns resultats. Vam dir que l'Hèrcules empataria, a Madrid, amb l'Atlètic, però encara han fet més els xicots d'Alacant que van empatar.

Tenim, en canvi, la satisfacció d'haver encertat els resultats d'Oviedo i de Santander. L'Espanyol va perdre amb l'Oviedo per tres gols de diferència que si no són ben bé el 4 a 1 és si fa no fa el mateix que el 5 a 2, i el Ràcing guanyà de tres gols a un a l'Ossassuna quan nosaltres donàvem per segur que fóra un tres a zero.

Pronòstics per a la propera data.

NUMEROS QUE NO COMPTEN
El set.

muntanya en la qual es suposa unes mines.

Les dones s'han tret l'anell del nas, i els homes, els claus de les sabates. D'altres s'han tret les punxes dels peus.

Front del Tigré. A les set i mitja i deu minuts. — No és cert que els abissinis hagin emprat bales dum-dum. Els italians les van confondre amb el mosquit tsé-tsé.

Addis-Abeba. — Les proposicions de pau ofertes pels francesos i anglesos sembla que comencen a fer el seu efecte. Com a resultat de tan encoratjadores proposicions, els abissinis pensen començar aviat a tallar caps de blancs.

Dessié, 30. — La bomba que va caure a l'església de Dessié no va esclatar per un veritable miracle. Hom diu que del sostre a terra va

trigar tretze minuts; tan lentament davallava. Els abissinis tornen a estar contents.

Notes de la batalla de Shire. — Es comencen a rebre noves del resultat de la batalla entaulada a Shire. Segons les notes oficials italianes, els etiops han tingut catorze mil morts, sis mil ferits i dos-cents desapareguts. Els italians (ho confessen sincerament) només han tingut un askari ferit lleu, i un capità espantat.

Diuen uns desertors: Segons manifesten uns askaris que han desertat de les milícies italianes i que s'han passat a l'exèrcit del Negus, els tractes que els fan els italians els tenen desesperats. Conten que, per tal de fer-los avençar, els fan estar sis dies sense menjar res i després els posen un macarró a la punta de la baioneta i els amenacen amb pe-

na de mort qui se'l mengi amb menys de trenta-sis vegades.

Ual-Ual, 19, a les 13. — A l'Oest d'Ual-Ual s'està lliurant un violent combat a hores d'ara. Adrià Ual ha tivat la cadena i la pluja augmenta considerablement.

Haik. — El General I. I. no dorm malgrat de tenir la mosca al nas. Telegrafia que al front de Takazzé no hi ha novetat. De la part de darrera no assegura res.

Eritrea, 2. — Han estat afusellats sis askaris perquè es negaren a lliurar l'anell.

Eritrea, 3. — L'exèrcit italià ha estat proveït de cocodrils mecànics i espelmes de 0'15 ptes. Pensen atacar els abissinis de nit. Telegrafiaré demà.

CORRESPONSAL

croniqueta de la setmana

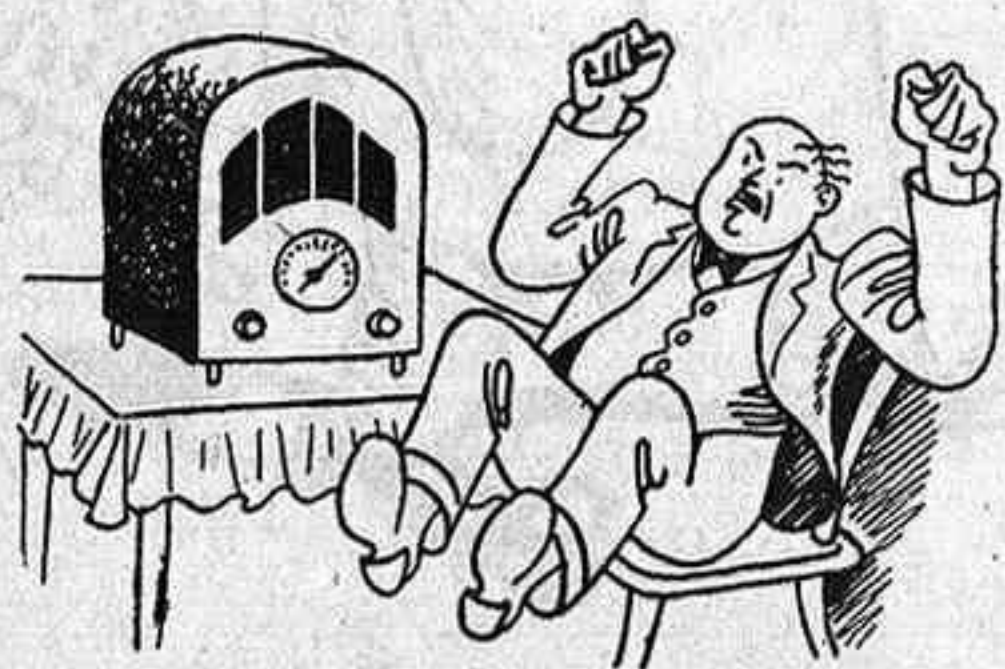
«La Veu» deixa com nous la Ceda, en Cirera i en Jaumar de Bofarull.

En prenem nota per a quan, en les properes eleccions, vagin coaligades la Ceda i la Lliga.

Hom ha palesat aquests dies que en Royo Villanova encara té influència. Una indicació seva ha estat suficient per fer rellevar el senyor Maluquer.

Les esquerres, quan vindran les eleccions, ja tindran la campanya feta.

Havem observat que el senyor Girbal Jaume, en aquell recull periodístic que fa a la ràdio, demostra una fonda inclinació envers en Brunet.

Aconsellem al senyor Girbal Jau-

me, que abans d'encolomar l'article digui el nom del seu autor.

No per res, no...

Per fi en Jessussín Ulled ha pogut agafar la vara.

Se la mereixia, després de tants mesos d'anar-hi al darrera.

Però sospitem que no la gaudirà gaire temps. La Lliga vol l'alcaldia i per aconseguir-la hi posarà el coll. El Coll i Rodés, naturalment.

Els lerrouxistes barcelonins — a Barcelona hi ha de tot — estan atabalats. No saben cap on decantar-se. I mentrestant... Si algú vol llogar un magnífic principal al Passeig de Gràcia, el mes que vé tindrà ocasió de fer-ho.

«Cal fer pas a la gent jove.» Aquestes paraules de «La Veu» de dies passats, han quedat perfectament confirmades.

El senyor Maluquer i Viladot té vuitanta anys.

El senyor Sedó ha dit que es retira a casa seva i que, des d'ara, només serà fabricant...

¿Però és que ha estat fins ara alguna altra cosa?

En Jesús Ulled ja ha estat alcalde. Un somni daurat que s'ha vist realitzat.

I un calze d'amargor per a en Pich, que sempre s'oposà que això fos possible...

Ara, en Cirera Voltà vol que en Gil Robles vingui a reanimar les seves hostes que es troben bon xic desanimades.

¿No havíem quedat que els cedistes d'ací eren autònoms?

Llegim que Goicoechea ha dit que «los radicales son sombras sin realidad».

Si conegués alguns que en coneixem nosaltres, veuria la «mala sombra» que encara tenen.

Veiem en els diaris que es parla del senyor Mur com a rector de l'U-

niversitat autònoma. ¿Encara no ha arribat l'hora de dir les coses pel seu nom?

Perquè, que ho sapiguem, no hi ha altre rector que el senyor Bosch Gimpera.

Ara veiem...
Nonet va a la...
de R

capítol...
caser...
pues.

El programa de govern de Calvo Sotelo és una cosa encisadora per als catalans.

No es tracta, sinó de considerar fora de la llei tots els partits catalanistes.

Ja té raó, ja, en Gallo, d'indignar-se quan li diuen «el Calvo».

El senyor Maluquer i Viladot va voler tenir contens els de Madrid privant que els diputats del nostre Parlament es reunissin.

No li ha servit de res.

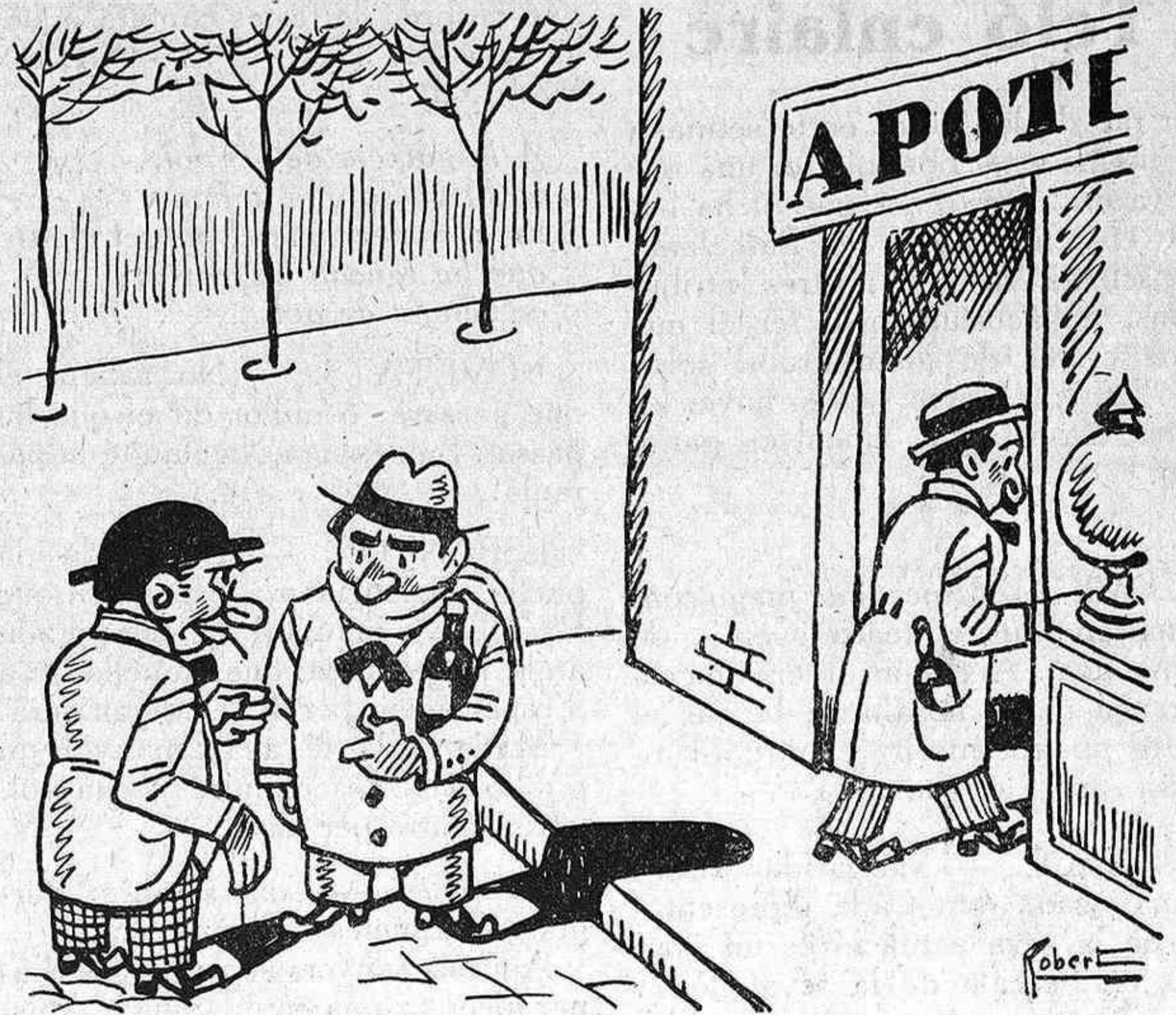
Es veu que el bon senyor no té prou experiència.

Gil Robles ha definit Cambó.

Alguna vegada havíem d'estar d'acord amb Gil Robles.

Després d'un valencià, un mallorquí.

Esperem aviat de veure-hi un aragonès. I si molt convé, el mateix Marraco.

—Primer, xampany, després...
—Aigua de Carabanya.

Això de la conllevància dóna moltes sorpreses.

El senyor Maluquer i Viladot, en la seva fugaç estada a la Generalitat va dir que era una vergonya que aquest organisme no arreglés la qüestió de la Universitat.

Ho traslladem al senyor Duran i Ventosa, que s'ha oposat fins a cercar-hi solució.

Torna a sonar el nom del senyor Bertran i Musitu.

Mal senyal. Recordem Sindicats lliures, persecucions, fitxer Lasarte, sometent, Martínez Anido...

Caldria estar amatents.

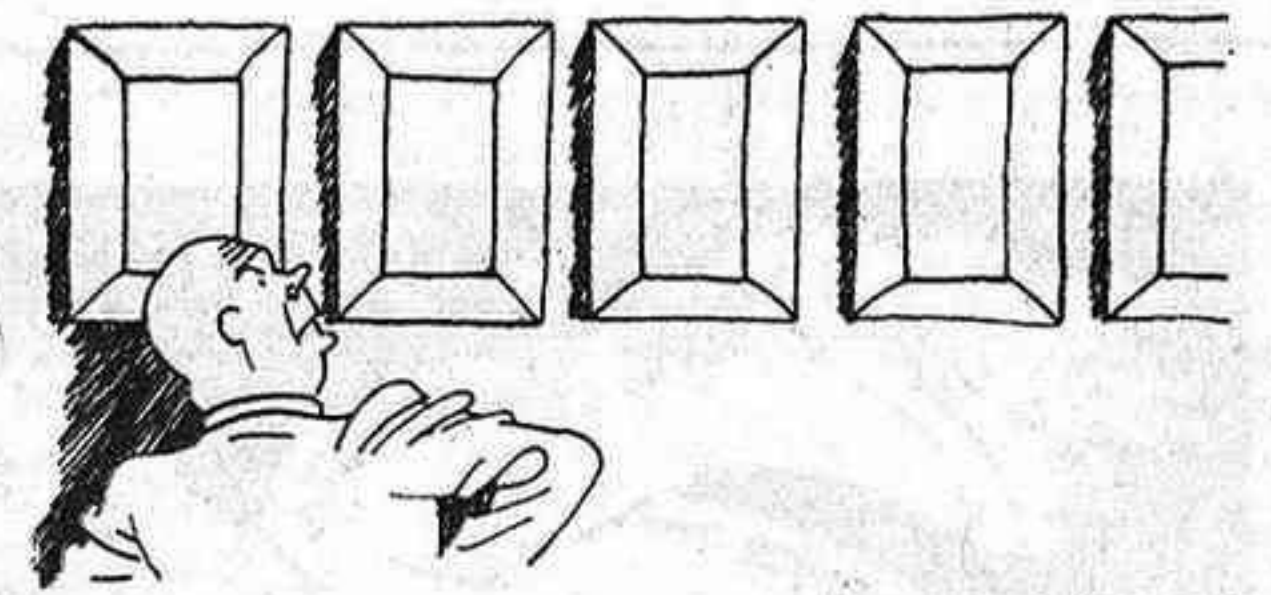
El senyor Jaumar, en plegar el ram, es volgué despedir dels funcionaris.

N'hi acudiren sis.

El senyor Jaumar els repetí allò: que era el seu pare.

La Ceda barcelonina ha volgut lluitar amb la Lliga. I ja ho han vist, En Cirera de corcoll i en Jaumar a casa seva...

Ara, la Ceda cerca gent llesta que els aconselli millor del que ho feia la que tenen.

Els consellers radicals continuen en el seu lloc, com si encara fossin quelcom en el Govern de Madrid.

Diuen que Lerroux els ho ha manat. I ells, naturalment, es sacrifiquen.

Aquest número ha estat visat per la censura

Teló enlaire

Per raó de les festes entre setmana no ens ha estat possible fer una ressenya de les estrenes que hi ha hagut en els teatres de Barcelona. Conscients de les nostres atribucions, no acostumem a fer el que certs crítics de guarda-roba solen fer: criticar obres sense haver-les vistes. La setmana vinent en parlarem.

COMIC. — *Mujeres de fuego* continua omplint el teatre Còmic de gom a gom. Això constitueix una esperança per a nosaltres: la que el teatre no pot morir, mentre l'Empresa sàpiga el que es fa.

PALACE. — Margarida Xirgu, triomfa cada dia. Cada representació de la seva actuació és un graó més de l'escala de la seva glòria. I consti que en dir *escala* no al·ludim ningú.

NOU. — Si tanco o no tanco. Si cobro o no cobro. el Nou es va fent vell.

I és que el senyor Ros entendrà molt en espiroquetes, groguestriliades, però el que és de teatre...

APOL·LO. — Flamenc va i flamenc ve, van trampejant la situació per tal de pasar les festes. Aquest teatre, com el Nou sospitem

que després de festes cantarà aquella cançó de LA TAVERNA D'EN MALLOL:

*A la guixeta de l'Apol,
no hi passa una ànima.
Fa el mateix que el pobret Nou
que ha tancan les portes
en senyal de dol...*

NOVETATS. — No sabem el que passarà, o millor dit el que ha passat. La senyora Nicolau té la paraula.

ESPANYOL. — Liquidada la paella valenciana, esperem que Pius Daví inauguri la temporada amb l'esperança que aquella sala d'espectacles per fi es dignificarà.

Maria Vila té a l'Espanyol un públic fàcil de conduir. Si ella vol, tindrà teatre per anys.

ROMEA. — Com sempre, Burgues, Burguetes i Companyia.

Aquests senyors són capaços d'anar a cercar una companyia a Abissínia abans que contractar-ne una de catalana. Per mi que si quedin.

TIVOLI. — *El rancho azul.* No el confongueu amb el Danúbio azul. ¿Encara hi ha ranxos?

Per a molt aviat L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, prepara un número extraordinari dedicat als Mercats de Barcelona. Serà una cosa sensacional!

ESQUELLOTS

Sembla mentida; però és així. No ens és possible, ni posant-hi fulles, al·ludir la Ceda, la darrera lletra de les beceroles; «Renovación Española», darrera nota de la «Marxa de Càdiç»; la «Lliga Catalana», exponent dels sacrificis més desinteressats, ni gairebé dels radicals, tan honestos i patriotes.

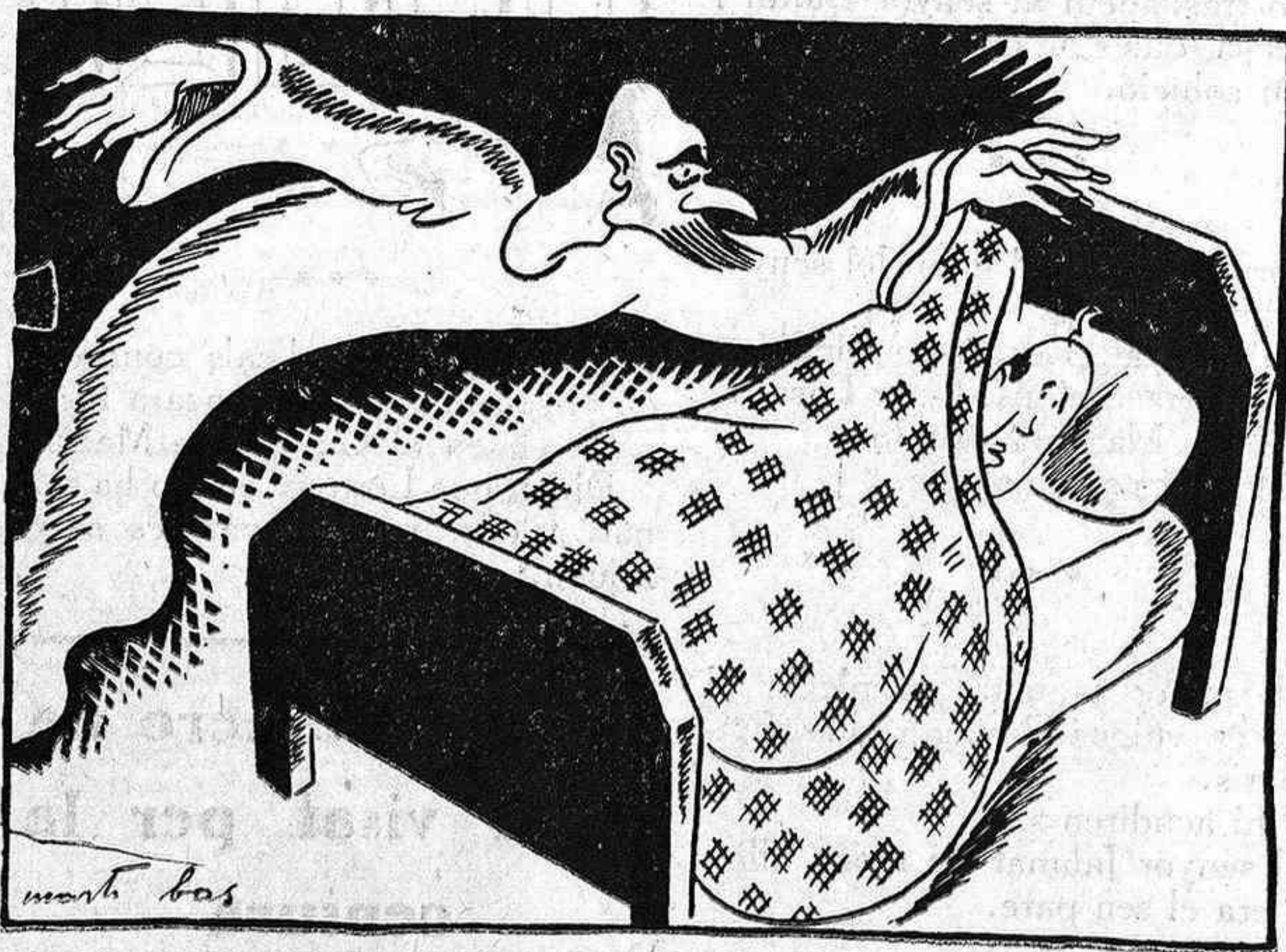
Què hi farem! Si bé és veritat que hi ha més «diaz» que llonganisses a... cadascú li arribarà també el seu Sant Martí. Esperem veure-ho i a no trigar gaire.

Comptat i debatut, hem de confessar que la censura és necessària. Hi ha tantes coses mereixedores de censurar, que solament un règim de censura pot evitar de censurar-les.

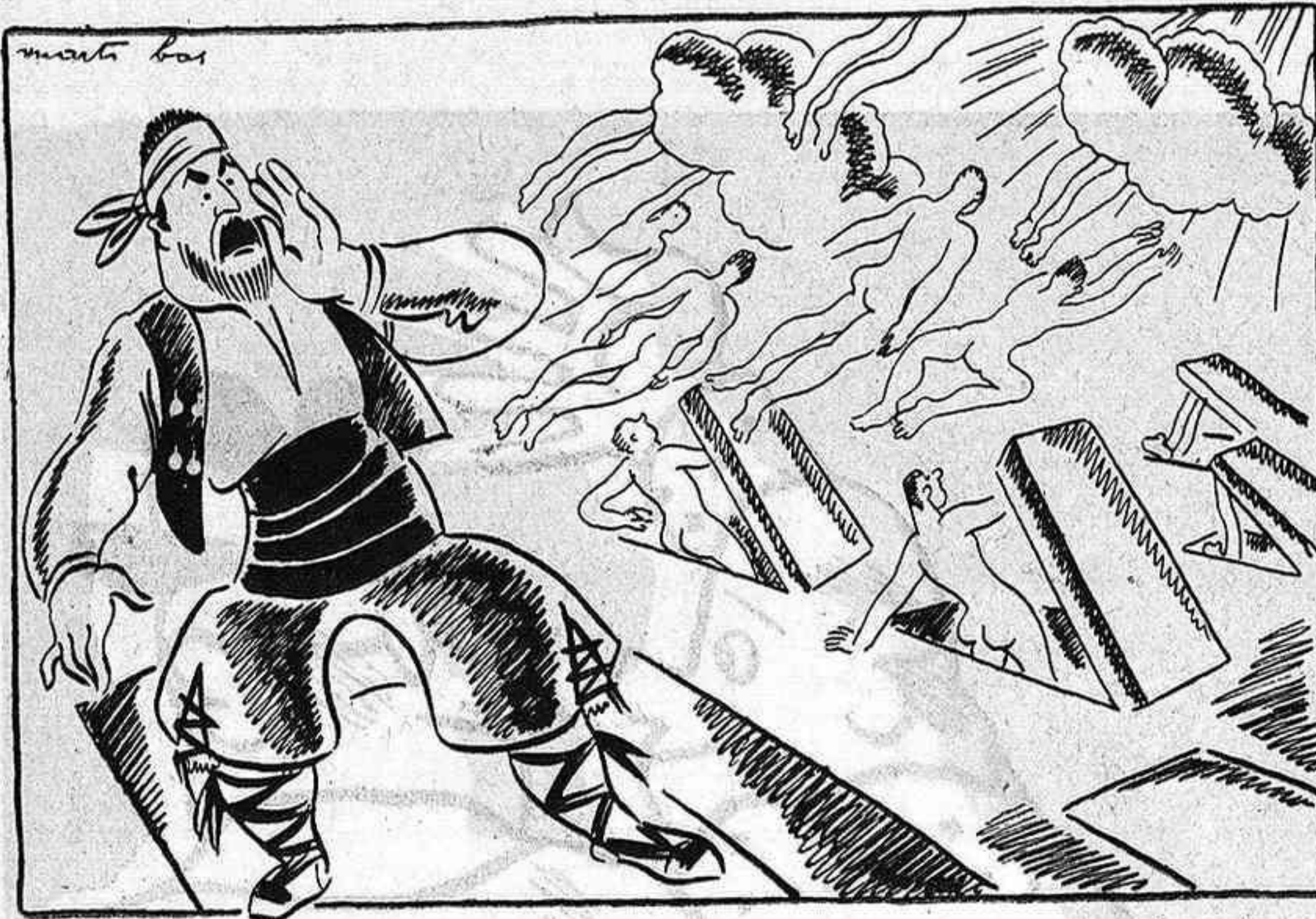
Quan les coses tornin al lloc que els correspon, caldrà revisar tota la casa i treure filtracions i goteres. Sortosament, serem a temps d'evitar l'ensulsiada. Entesos: ni filtracions, ni goteres; ni paràsits, ni emboscats. L'escombra i el garbell són les eines que ens faran més falta. Dignes, quasibé de brodar-les en una bandera.

Al senyor Maluquer i Viladot li han donat aviat les dimissòries per massa catalanista. Així com l'ombra de Gil Robles plana encara damunt la situació, les «jotas» patriotes de Royo Villanova ens alegren també la vida. De tota manera no es pensin els agabelladors de la «Lliga» que agarafan el cel amb les dents. Per a pujar a la plenitud del poder no tenen «escales» prou altes.

L'alta banca està d'enhorabona. Ha cobert de seguida l'emissió de tot el paper que ha llençat al mercat. Les angúnies vindran a l'hora de liquidar-lo. Algú parla ja de col·locar cartelleres a cert edifici de la Plaça de Sant Jaume —si diguéssim de la República, és possible que no passés— en les quals consti la cotització del dia.

EL SOMNI D'UNA NIT D'HIVERN

DIA DEL JUDICI FINAL

Royo.—*Que hi són els catalanistes?*
 Una veu.—*Siiiiiiiiiiiiiiii!*
 Royo.—*Així no pujo!*

Es cert. Cadascú fa el seu ofici. Hi ha, però, oficis tan vils i servils que ens cauria la cara de vergonya d'haver-los de fer. Qui sigui confrare, que prengui candela.

Ai, les coses que ens deixarien dir, si fóssim Gil Robles, Calvo Sotelo o Goicoechea!

En el repartiment de gestors, els aprofitats de la «Lliga» han anat al copament. Apa, no badin; mentre l'amo no hi és...

L'èxit de la rifa no consisteix pas en el que un hom pugui treure, sinó

en el que es pugui treure del damunt.

El senyor Duran i Ventosa, oracle signicat de la «Lliga», el degà dels cimals dels trenta anys de catalanisme, va dir als periodistes, en un esplai de franquesa, que mai no havia entès la lògica i l'ètica. D'acord; nosaltres no ho hauríem sabut dir tan bé ni amb tan poques paraules.

CORRESPONDENCIA

C. R. C. Ciutat. — Ja vindrà la nostra.

Bautista, Ciutat. — Sí, senyor, «el gordo» és el número 27.350. Felicitats i serenitat, no els malgasteu tots.

Pessigando. — Purgueu-vos; el pollastre us ha fet mal.

Jacinto Ven y Marcha. — Madrid.

Fuí por huevos una vez, y al doblar una esquina tropezé con la tez de mi segunda prima.

Home! ja teniu «penques» ja!!!

J. Munté, Manresa. — Som així nosaltres; pobres... i no radicals.

Anita, S'Agaró. — Per darrera vegada: Sí, senyoreta, el nostre dibuixant, Tísner, es solter. Viu al carrer Tantarantana, 33, 3.ª, 3.ª.

Fusteria i Ebanisteria

F. Latre

PENEDIDES, 8

(CANTONADA UNIO)

Telèfon 21361

Restauració de mobles i tota mena de treballs de fusteria

BAR BAUTISTA

AMPLE, 40

Telèfon 25802

Diposit de Gel i Cervesa Moritz
 Consessionari exclusiu de la Sidra "El Trole"

"Ederrena" la millor Sidra

Acadèmia de «Mús»

PERTANY A LA BIBLIOTECA DE L'ARXIU DE LA CIUTAT DE BARCELONA

—No sé perquè, però em recorda la Lliga!